

[Fritze Teisen.]

tror jeg, vi har —, lad os saa lukke op for Folk udefra, men lad os ikke gøre det omvendte, kalde Folk ind til København i stedse større Mængder og saa give Husleje-forholdene fri bagefter, for saa faar vi dem i Sandhed aldrig givet fri. Og det var jo ikke det; der skulde tilstræbes i dette Ting.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsi-ge vor Medvirken til Behandling af Sagen i et Udvalg, hvor jeg paa Forhaand kan sige, vi agter at stille Ændringsforslag, som vil komme til at ligge nogenlunde paa Linie med de Forslag, som var stillet af vore Partifæller i det andet høje Ting, og som jeg haaber, man i dette høje Ting vil se noget halvilligere paa, end man har gjort der-ovre, saa at der maaske kunde være Mulighed for at faa dem gennemført her.

**Første Næstformand (Carl F. Mad-
sen):** Jeg maa henlede den ærede sidste-
Talers Opmærksomhed paa Forretnings-
ordenens § 34, sidste Punktum, hvorefter
ingen maa enten tiltale eller *ved Navn*
anføre et andet Medlem.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal paa
dette efter Landstingets Praksis allerede
fremrykkede Tidspunkt ikke gøre saa for-
færdelig mange Bemærkninger om det fore-
liggende Lovforslag. Den Borgerkrig — som
jeg maa forstaa, det er —, der er udbrudt
mellem de to borgerlige Partier i Anledning
af dette Spørgsmaal, skal jeg hverken puste
til eller blande mig i. Dog kan jeg ikke til-
bageholde den stille Glæde, jeg nærer over
at se Partiet Venstre deltage levende og
forstaaende i en Lovgivning af den Art, vi
her beskæftiger os med. Det er nu 11 Aar
siden — jeg, som ogsaa den Gang var
Medlem af Rigsdagen, husker det —, den
store Kampagne førtes ud over Landet, der
nær havde slaaet os omkuld, som vilde
hævde, at en Krig af det Omfang, der
havde været i Verden, satte sine Spor langt
ind i Fremtiden, og at man ikke een, to, tre,
i Løbet af et halvt Aar, kunde udslette alle
Spor af denne Krig. Jeg mindes den
Begejstring, hvormed Partiet Venstres Med-
lemmer Landet over gik blindt ind i Troen
paa, at blot vi fik et andet Styre, vilde i
Løbet af faa Maaneder alle Krigens Virk-
ninger være fuldstændig blæst ud af vort
Samfund. Det 11 Aars Jubilæum for Fort-
sættelsen endnu i nogle Aar af Krigens
Virkninger og Foranstaltninger til Imøde-
gaaelse deraf, som dette Lovforslag er et
Udtryk for, er for mig en Opfejning, et
Vidnesbyrd om, at vi, der førte en anden

Tale den Gang, ikke var helt saa blinde, som
man vilde gøre os til.

Det foreliggende Lovforslag gaar for
det første ud paa at opretholde Bestemmel-
serne angaaende Huslejeaager. Disse Be-
stemmelser har jo en meget almen Karakter
og vil sikkert fra de fleste Sider i Befolkning-
en blive erkendt som rigtige og nødvendige.

Men dernæst indeholder Lovforslaget
Bestemmelser, som tager Sigte paa Hoved-
stadens særlige Forhold. Det gaar ud fra
den Betragtning, at det i Hovedstaden i
højere Grad end i det øvrige Land er nød-
vendigt at opretholde Bestemmelser til
Sikring af Lejerne i Forholdet til Ejerne,
og jeg tror, denne Betragtning er rigtig.
Vor Hovedstad er jo en meget stor By i
Forhold til det øvrige Land — ofte er det
sagt en *for* stor By —, og jeg vilde tro, der
kunde være Anledning til ved Behandlingen
af dette Lovforslag at henlede den høje
Regerings Opmærksomhed paa de meget
stærke Kræfter, der efter Forholdenes Natur
i et Samfund som vort bidrager til, at en
By, der har naaet denne Størrelse, har en
højere naturlig Tilvækstprocent, end Byerne
andre Steder i vort Land har, og at Stats-
magten maaske derfor burde tage under
Overvejelse, hvor Lejlighed gives dertil, at
modvirke denne Tendens og sprede Stats-
midlernes Anvendelse, hvor det kan gøres
paa en praktisk og for Statsadministrationen
uskadelig Maade, noget mere ud over Lan-
det, end Tilfældet hidtil har været. Thi naar
Hovedstaden er vokset saa stærkt, som den
er, skyldes det ikke alene dette, at en stor
By i Almindelighed drager til sig, men ogsaa,
at i Kraft af, at den er Landets Hovedstad,
er en væsentlig Del, en højere Procent, af
Statsmidlerne kommet til Anvendelse paa
den begrænsede Plads, som Hovedstaden
udgør. Jeg henstiller derfor til Rigsdagen og
Regeringen at overveje, om det ikke vilde
være i Samfundets almindelige Interesse at
søge denne Udvikling noget modvirket. Det,
der særlig drager Folk til Byen, og det, der
faar Byen til at vokse saa stærkt, er to For-
hold. For det første et Forhold, der er
fælles for hele Landet: at vi i disse Aar staa
overfor dette, at Fødselsoverskuddet fra de
talrige Fødselsaargange fra Aarhundredets
Begyndelse rykker ind i de selverhvervendes
Aldersklasse. Det medfører, at der opstaaer
et særligt Pres, og dette bliver særlig stærkt
i Hovedstaden og i dens Omegn, hvortil saa
mange jo er flyttet, og hvortil flere vil flytte
og fremkalde en Forhøjelse af Lejerne, hvis
ikke beskyttende Bestemmelser bliver opret-
holdt. Dertil kommer, at den moderne
Kommunisme, som Storbyens Organisation